



RINA KENT  
**ZVRHLÝ  
KRÁL**

SÉRIE ROYAL ELITE

# ZVRHLÝ KRÁL

Copyright © 2019. DEVIANT KING by Rina Kent

*Všechna práva vyhrazena.*

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

[twitter.com/knihydobrovsky](https://twitter.com/knihydobrovsky)

[www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz](https://www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz)

ISBN 978-80-277-2870-1 (pdf)

RINA KENT

# ZVRHLÝ KRÁL



# Obsah

*Playlist*

*Kapitola 1*

*Kapitola 2*

*Kapitola 3*

*Kapitola 4*

*Kapitola 5*

*Kapitola 6*

*Kapitola 7*

*Kapitola 8*

*Kapitola 9*

*Kapitola 10*

*Kapitola 11*

*Kapitola 12*

*Kapitola 13*

*Kapitola 14*

*Kapitola 15*

*Kapitola 16*

*Kapitola 17*

*Kapitola 18*

*Kapitola 19*

*Kapitola 20*

*Kapitola 21*

*Kapitola 22*

*Kapitola 23*

*Kapitola 24*

*Kapitola 25*

*Kapitola 26*

*Kapitola 27*

*Kapitola 28*

*Kapitola 29*

*Kapitola 30*

*Kapitola 31*

*Kapitola 32*

*Kapitola 33*

*Kapitola 34*

*Kapitola 35*

*Kapitola 36*

*Kapitola 37*

*Kapitola 38*

*Kapitola 39*

*Kapitola 40*

*Kapitola 41*

*Kapitola 42*

*Kapitola 43*

*Kapitola 44*

*Všem bojovníkům.  
Je snadné lehnout si a vzdát se,  
ale chce to odvahy,  
abyste dokázali vstát a bojovat.*

## *Autorská poznámka*

*Milí přátelé čtenáři,*

*pokud jste ještě nečetli mé knihy, možná byste měli vědět, že píši temné příběhy, které některým mohou připadat zneklidňující a nepříjemné. Mé knihy a hlavní postavy nejsou pro choulostivé publikum.*

*Zvrhlý král je romance o středoškolském tyranovi, určená pro zralé mladé čtenáře, a obsahuje kontroverzní situace, které mohou někomu připadat urážlivé.*

*V Aidenovi žádného hrdinu NENAJDETE. Pokud však toužíte po padouchovi, tak s chutí do toho a vítejte ve světě zvrhlého krále.*

*Tato kniha je součástí trilogie, nejedná se o samostatný román.*



# Playlist

*Grip* – Bastille & Seeb  
*Hypnotised* – Coldplay  
*Shiver* – Coldplay  
*Power* – Bastille  
*Avalanche* – Cemetery Sun  
*Destroy Yourself* – Dangerkids  
*Dangerous Night* – Thirty Seconds to Mars  
*Fire* – The Faim  
*Beautiful Drama* – The Faim  
*State of Mind* – The Faim  
*Collide* – Normandie  
*Moth* – Normandie  
*Believe* – Normandie  
*Lethargy* – Bastille  
*Doom Days* – Bastille  
*Good Grief* – Bastille  
*Bury Me Low* – 8 Graves  
*RIP* – 8 Graves  
*A Rush of Blood to the Head* – Coldplay  
*Warning Sign* – Coldplay  
*Swallowed in the Sea* – Coldplay  
*Square One* – Coldplay  
*42* – Coldplay

Celý playlist najdete na Spotify pod názvem *Deviant King*.

# Kapitola 1

ŘÍKÁ SE, ŽE STAČÍ MÁLO, ABY SE VÁŠ ŽIVOT PŘEVŘÁTIL VZHŮRU nohama.

Okamžik.

Vteřina.

A je po všem.

Měla jsem to čekat. Pak bych se zachovala jinak.

Možná bych jednoduše odešla pryč.

Možná by můj příběh dostal úplně jiný konec.

Ale všechna ta „možná“ mají jednu velkou vadu. Jsou k ničemu.

Stojím na starém viktoriánském chodníku a mávám tetě. Také na mě zamává z okénka svého stříbrného audi a připojí i oslnivý úsměv.

Rudé vlasy tety Blair nikdy neztratily svou přirozenou ohnivou barvu a spadají jí v dokonalých vlnách na ramena. Má výrazné lícní kosti a vysokou, štíhlou postavu modelky, vedle níž mé nemotorné šestnáctileté tělo vypadá jako oblečená brambora.

Chtěla bych být jako ona, až vyrostu. Nejen co se týče vzhledu – její rudé vlasy nikdy mít nebudu, ale chtěla bych umět stejně tvrdě pracovat a mít její povahu. Spolu s manželem vede vzkvétající firmu. Jejich maličký podnik, Quinn Engineering, je každý den desetkrát větší a já bych na ně nemohla být víc hrdá.

„Ukaž jim, co v tobě je, Elsie!“ Zatroubí.

„Teto.“ Zahoří mi tváře a rozhlédnu se po chodnících, jestli to někdo nezaslechl. „Elsa. Ve škole jenom Elsa.“

„Ale já mám svoji Elsie ráda.“ Našpulí ústa jako roztomilá postavička z anime. Ozve se její standardní, profesionální vyzvánění. Podívá se na displej, nakrčí obočí a ztiší telefon. „Zvládneš to, drahoušku?“

Přikývnu. „Nemusela jsi mě vozit.“

„Za nic na světě bych si nenechala ujít první den mojí Elsie v téhle obrovské škole.“ Ukáže na budovy kolem. „Zatracená Royal Elite! Věříš tomu?“

„Bez tebe a strýčka bych tu nikdy nebyla.“

„Ále, přestaň s tím. Možná jsme zatahali za pár nitek, ale kdybys neměla dostatečně dobré známky, nedostala by ses sem.“

A peníze. Zapomněla zmínit, že školné na téhle elitní střední stojí celé jmění a ještě pár orgánů prodaných na černém trhu.

Přesto, z jejího nakažlivého nadšení se tíha, která mi spočívá na hrudi, o něco zlehčí. „Týmová práce.“

„Týmová práce!“ Otevře dveře auta a vyhrne se ven, aby mě sevřela v medvědíh objetí.

Snažím se nevšímat si toho, co si o mně musejí myslet mí budoucí spolužáci, a ovinu kolem ní paže. Vůně kakaového másla a parfému od Niny Ricci mě zavine jako ochranný kokon.

Když se teta odtáhne, kobaltově modré oči se jí lesknou neprolitými slzami.

„Teto...?“

„Jen jsem na tebe strašně hrdá, drahoušku. Podívej se, jak jsi velká a jak se podobáš...“ Hlas se jí vytratí a hranou ukazováčku si opatrně utře slzu pod okem.

Nemusí tu větu dokončovat, abych pochopila, co má na mysli.

Tolik se podobám svojí mámě. Teta zdělila zrzavé vlasy po dědečkovi, ale máma byla po mé blondaté babičce.

Nebo to přinejmenším říkají.

Ta bolest, která nikdy neutichla, se vynoří jako démon z temné, kalné vody.

Tvrzení, že čas všechno vyléčí, je jedna velká lež.

O osm let později tu bolest stále cítím až do morku kostí.

Stále to bolí.

Stále mi to drásá srdce.

Stále mi to přináší děsivé noční můry.

„Ach jo, z tvého prvního dne ve škole tu bulím jako želva.“  
Teta Blair mě ještě jednou rychle obejmě. „Nezapomeň na své léky a *žádné* nezdravé jídlo. Tak jim to ukaž, drahoušku.“

Počkám, než nasedne do auta a vykřikne něco na zdržujícího řidiče před sebou.

Moje teta je jako drak, když přijde na její drahocenný čas. Právě proto se cítím tak provinile z toho, že trvala na tom, že mě osobně odveze.

Když se její auto ztratí v dálce, odolám nutkání jí zavolat, aby se vrátila.

Nyní jsem tu skutečně sama.

Nezáleží na tom, kolik vám je let, pocit osamění je něco, na co nikdy nezapomenete.

Zírám na obrovskou budovu před sebou.

Ta stará architektura mi připadá podivně hrozivá. Hlavní školní budovu zdobí deset vysokých věží. Třípatrová škola leží na pozemcích obklopených rozlehlou zahradou, která by se hodila spíš k paláci než ke vzdělávacímu zařízení.

Royal Elite School vypadá přesně tak, jak zní její název.

Nachází se na okraji Londýna a na začátku 14. století ji založil král Jindřich IV. Měli se tu vzdělávat učenci, kteří později sloužili na jeho dvoře. Každý následující král ji používal k vyučování svých nejlepších poddaných.

Později školu vlastnily aristokratické rodiny a významné osobnosti. Mají nejpřísnější přijímací zkoušky a nejnižší úspěšnost uchazečů v Británii. Do dnešního dne Royal Elite School – neboli RES – přijímá pouze jedno procento inteligentní a nechutně bohaté elity. Místní děti po rodičích dědí vysoké IQ i nabobtnalá bankovní konta.

Tuto školu vystudovala většina premiérů, poslanců a obchodních magnátů.

Privilegované vzdělání mi může hodně pomoci při přijímacích na Cambridge. Teta Blair a strýc Jaxon tam studovali a oba jsou mými vzory naprosto ve všem.

Sdílejí můj sen. Týmová práce.

Toto je moje šance konečně uniknout klepům ze staré školy a začít znovu.

Nepopsaný list.

Nová kapitola.

Prázdná kniha.

Podívám se na svou uniformu, kterou mi teta dokonale vyžehlila, a na kouzelné černé balerínky – dárek od strýce Jaxona. Modrá sukně je v pase těsná, pak se rozšiřuje a sahá mi těsně nad kolena. Nadkolenky zvýrazňují, jak mám dlouhé nohy.

Bílou košili s knoflíky mám zastrčenou za vysoký pas sukně. Kolem krku se mi vine tmavě modrá stuha jako elegantní motýlek. Mám na sobě i povinné školní sako, jež se honosí zlatým školním odznakem s vyrytým štítem, lvem a korunou.

Na záda mi spadá nadýchaný culík z bělavě blondatých vlasů. Dokonce jsem použila i trochu make-upu. Řasenka mi zvýrazňuje řasy a podtrhuje světle modré oči. Taky jsem si půjčila tetin parfém od Niny Ricci.

Dnešní den rozhodne o následujících třech letech mého života. Sakra, rozhodne o celém mém životě, pokud – až – se dostanu na Cambridge, takže nesmím udělat žádnou chybu.

Projdu ohromnou kamennou branou do školy a snažím se napodobit sebevědomí ostatních studentů. Je to těžké, protože už teď cítím, že sem nepatřím. Místní studenti nosí dokonale čisté uniformy, jako by byly nasáklé zlatem. Aura vznešenosti, moci a snobství zavání z každého rozhovoru a odměřeného kroku.

Devadesát procent žáků Royal Elite School předtím navštěvovalo základní školu Royal Elite Junior. Povídají si spolu jako staří známí, kteří se znovu sešli po letních prázdninách, zatímco já tam trčím jako samotářka.

*Zase.*

Pod kůží mě začne lechtat a rukama se mi šíří mravenčení. Dýchám hlouběji a musím se nutit, abych pokračovala v chůzi, protože v mysli se mi probouzejí vzpomínky.

*Chudinka.*

*Slyšela jsi, co se stalo jejím rodičům?*

*Prý se o ni teď starají její teta a strýc.*

Vytřesu si ty hlasy z hlavy a donutím se jít dál. Tentokrát jsem odhodlaná zapadnout. Nikdo tu mou minulost nezná a ani se o ní nic nedozví, pokud po ní nebudou pátrat.

*Elsa Quinnová je nový člověk.*

U vstupu zahlédnu studentku, která se snaží vyhnout davu a proplížit se po vedlejším chodníku k ohromným dvojitým dveřím. Všimnu si jí, protože jsem přemýšlela přesně o té samé cestě.

Strašně ráda bych zapadla, ale davy ve mně vyvolávají známé mravenčení pod kůží.

Ta samotářka má větší sukni než já. Je baculatá a má ty nejkulatější a nejroztomilejší rysy, jaké jsem kdy na dívce svého věku

spatřila. Má velké oči, kypré rty a zapletené dlouhé hnědé vlasy, takže vypadá skoro jako dítě.

A je to první člověk v této škole, z něhož nesálá dojem nedotknutelnosti.

Doženu ji a vyrovnám její rychlý krok. „Brýtro.“

Prudce ke mně otočí hlavu, ale honem zase sklopí oči k nohám a pevněji sevře popruh své tašky.

„Omlouvám se,“ nabídnu svůj nepřátelštější úsměv, „nechtěla jsem tě vylekat.“

Možná také patří k novým studentům a trochu se bojí.

„Neměla bys se mnou mluvit,“ odpoví tiše. I hlas má roztomilý.

„Proč ne?“

Poprvé na mne upře oči tak zelené, až se zdá, že jiskří jako tropické moře.

„Páni. Máš nádherné oči.“

„D-díky.“ Zvedne koutky ve váhavém úsměvu, jako by se vůbec neměla usmívat. Když mluví, kope do neexistujících kamínků.

„Jsi moc krásná na to, aby ses bavila s vyvrhelkou školy.“

„Vyvrhelkou?“ zopakuju nevěřičně. „Nic takového jako vyvrhelka neexistuje. Když si s tebou budu chtít povídat, tak budu.“

Zkousne si dolní ret a přísahám, že bych ji do těch okouzlujících tváří nejradši štípla.

„Jsi tady taky nová?“ zeptám se ve snaze nechovat se při prvním setkání jako podivín.

Zavrtí hlavou. „Chodila jsem na REJ.“

„REJ?“

„Royal Elite Junior.“

„Aha.“

Vzhledem k tomu, že nebyla v tlupě jiných lidí, jsem předpokládala, že je tu nová. Možná její kamarádi ještě nedorazili.

„Chceš, abych ti to tady ukázala?“ zeptá se váhavým, tichým hlasem.

S tetou a strýcem jsme si celou školu prohlédli během léta, ale neodmítnu příležitost sblížit se se svou první potenciální kamarádkou. „Jasně.“ Propletu si paži s její. „Jak se jmenuješ?“

„Kimberly. A ty?“

„Elsa – a na mou obranu, narodila jsem se dřív, než natočili tu disneyovku.“

Krátce, švitořivě se zasměje. „Tví rodiče asi vidí do budoucnosti.“

„Teta říkala, že mě máma pojmenovala po švédské zdravotní sestře, která během obou světových válek zachránila spoustu životů a přezdívalo se jí ‚Sibiřský anděl‘. Takže víš, Sibiř, Elsa, pak *Ledové království* a ledová princezna? Možná máma opravdu uměla předpovídat budoucnost. Je to trapné. Já vím.“

„Ne. Je to super.“ Jak spolu jdeme dál, její stydlivost se pomalu vytrácí. Když jsem s ní, necítím se tak osamělá ani odmítnutá.

Můj úsměv se rozšiřuje, zatímco mi Kimberly ukazuje elegantní prostorné učebny. Šatnu. Bazén – tomu jsem se vyhnula. Ředitelnu – shakespearovským tónem žertuje, že tu nikdy nenavštívíme.

Mé tři roky na RESu budou fantastické. Cítím to v kostech.

Když dojdeme na obrovské, zářivě zelené fotbalové hřiště, zavalí mě nový druh rozjařenosti. Nejen proto, že nadšeně sleduju Premier League a jsem zatvrzelá fanyнка Arsenalu, stejně jako můj strýc, ale také kvůli tomu, že hřiště obklopuje dlouhá běžecká dráha.

Tahle škola má rozhodně mnohem lepší zařízení než moje poslední a já budu moct běhat jako obvykle. Snad se znovu neozve moje srdeční vada.

U drátěného plotu kolem hřiště se shromáždil dav studentů RESu. Ve vzduchu se vznášá dychtivé mumlání a nadšené výkřiky, takže to připomíná Vánoce nebo něčí první návštěvu zábavního



parku. Zdá se, že to sem všechny přirozeně přitahuje, každou vteřinou jich tu je víc.

„Elites.“

„Jsou tady.“

„Říkám, že tohle bude mistrovský rok.“

„To je jasný.“

„Viděla jsi toho malýho sráče? Letos bych si ho dala ještě radši než loni.“

„Sklapni. Ani neví, že existuješ.“

Zatímco všichni spokojeně kláboší, Kimberly stojí na vzdáleném konci plotu, u zdi vedoucí k východu. Její klidný, i když plachý úsměv uvadá a pleť jí ještě víc bledne.

Připojím se k ní a sleduju její pohled.

Na hřišti si fotbaloví hráči hlavami a rameny přihrávají míč. Nehrají ani na sobě nemají týmové dresy. Dívčí školní uniforma je sice krásná, ale ta chlapecká je přímo k sežrání, obzvláště když ji nosí vytrénovaní sportovci.

Nažehlené tmavě modré kalhoty, bílé košile a těsná saka, jaká máme i my. Liší se jen tím, že oni mají školní odznak na červených kravatách.

Pozornost davu se zatoulá ke čtyřem chlapcům, kteří stojí opodál, napůl hrají s týmem a napůl si jen povídají.

Nemusíte být génius, abyste pochopili, že tvoří svoji vlastní ligu.

Kimberly upírá oči na toho nejvyššího, který vyhazuje míč do vzduchu a směje se jako budoucí filmová hvězda. Je to typický pohledný zlatý chlapec. Ulíznuté plavé vlasy, ostrá čelist, opálená pleť a i z této vzdálenosti oslepující úsměv.

Ovšem v Kimberlyně obličej se nezračí obdiv ani vzrušení jako u všech ostatních. Je to spíš... hrůza?

„Kdo to je?“ zeptám se, když mě přemůže zvědavost.

„To je elita elity.“ Hlas se jí chvěje, opravdu, *chvěje*. „Pokud chceš na RESu vést klidný život, tak si je nechceš naštvat.“

„To je k smíchu.“ Děti nemůžou ovládat školu. „Kdo je ten blondák?“

„Jmenuje se Xander Knight a dělá jen problémy,“ vyhrkla tak rychle, jako by jí hořela koudel u zadku. „Líbíš se mi, Elso, a myslím to vážně, když ti říkám: *drž se od něj dál*.“

Tihle přehnaně upravení kluci mě beztak nezajímají. Ještě jednou se podívám jeho směrem.

Všechny chloupky za krkem se mi postaví, když se střetnu s těma nejkouřovějšíma a nejmrazivějšíma očima, jaké jsem kdy viděla. Předtím jsem si ho nevšimla, protože byl napůl skrytý za Xanderem a jeho míčem. Je téměř stejně vysoký jako Xander, ale má širší ramena. Nemá na sobě kravatu a vypadá elegantně neupraveně. Vlasy černé jako inkoust má uprostřed delší a uhlazené, ale po stranách na krátko. Jeho nos vypadá aristokraticky, ale zdá se, že je mírně křivý, jako by utrpěl nějaké zranění. Ta malá nedokonalost podtrhuje jeho tajuplnost a zajímavost.

V mojí hrudi se cosi pohne. Nevím, co to je, ale pohne se to.

Je to jako vězeň, který se skrýval v zákoutích mé hrudi a nyní se rozhodl, že chce na svobodu.

Nemohla bych přerušit oční kontakt, ani kdybych chtěla.

Zírá na mě s hlavou mírně nakloněnou a s tichým, upřeným zájmem, jako by potkal starého přítele. Nebo nepřítele.

„Sakra! Sakra!“ Kimberly mě chytí za sako a táhne mě směrem k východu.

„Co je...?“ Vůbec nechápu, co dělá, a z pohledu toho kluka jsem ještě trochu omámená.

„Prostě pojd', Elso,“ zasyčí na mě a rychlými kroky klope po chodníku.

„Proč mě taháš pryč?“

„King,“ zamumlá potichu. „Zasraný Aiden King.“

„A... kdo to je?“

„To příjmení mu sedne jako ulité. Je to král. Dědic King Enterprises a taky téhle zatracené školy. Rodiče Aiden a i těch ostatních to tu vlastní a fakt si s nimi nechceš nic začínat.“

„Dobře.“

Určitě si s ním nechci nic začínat. Je na to příliš přitažlivý. Nemůžu však pochopit, co to do mě vjelo, když jsem mu pohlédla do očí.

Kluci mě nezajímají. Jsem moc velká šprtka a učení pro mě vždycky bylo důležitější než nějaké pletky s kluky.

Teď se to nezmění.

A už vůbec ne, když mám Cambridge konečně na dosah.

Tak proč se tolik chci znovu podívat do těch kovových očí?

„Do prdele!“ zakleje znovu Kimberly. „Jdou k nám.“

Ohlédnu se přes rameno a skutečně, Aiden s Xanderem kráčí k nám a zbytek fotbalového týmu je následuje jako gang v mafianském filmu. Veškerý smích umlkne a dokonce i klábosení nezúčastněných je náhle pryč. Rozhostí se hrobové ticho.

Dav se pro ně rozestoupí jako Rudé moře pro Mojžíše.

„Uteč!“ pošeptá mi naléhavě Kimberly a zaboří mi nehty do zápěstí takovou silou, až jsem si jistá, že mi poteče krev.

„Proč bych utíkala?“

Kvůli zápolení s Kimberly nás bez potíží dojdou, zastoupí nám cestu a překazí nám náš ubohý pokus o ústup.

Zblízka vidím, že Aidenovy husté řasy jsou stejně temně černé jako jeho vlasy. U koutku hlubokých, kouřových očí se mu skrývá malá černá piha.

Dívá se na mě chladným, zastřeným pohledem, který odpovídá barvě jeho očí.

Klidně tomu říkáte instinkt, ale něco v mém nitru mi říká, že bych se ho měla bát.

Jako ta uvězněná věc z dřívějšíka, cosi mě zevnitř drásá do hrudi a ječí to na mě, abych utekla a už nikdy se neohlédla.

To je směšné. Ani Aidenův neznám, tak proč bych měla utíkat?

„Není to Berly?“ zeptá se Xander Kimberly nezaujatým tónem, než se mu rty zkříví v krutém úšklebku. „Letos vypadáš jako ještě větší šprtka.“

Všichni kolem nás propuknou v smích a utahují si z její postavy. Mně za Kim zrudnou tváře, ale není to tím, že bych se styděla.

Krev mi vře v žilách a chci toho dokonalého hezouna Xandera srazit k zemi.

Otevřu ústa, abych něco řekla, ale Kim je rychlejší, skloní hlavu a s rozechvělými rty sprintem proběhne kolem Xandera k východu.

On jen zkříví rty v úšklebku a následuje ji.

Měla jsem čekat to, co přišlo dál.

Nečekala jsem to.

Pevná ruka se mi ovine kolem hrdla a přitiskne mě ke zdi. Zády narazím do cihel a po páteři mi sjede vlna bolesti, až se mi žaludek stáhne do tvrdé koule.

Vždycky jsem si myslela, že jsem odvážná, ale *vůbec* nic mě nemohlo připravit na tento náhlý agresivní útok od někoho, koho *vůbec* neznám.

Ty šedé oči, které mi před několika vteřinami připadaly krásné, mi s vražednými úmysly zírají do duše. Temný stín v jeho tváři mě děsí víc než to, jak mi tiskne hrdlo.

Druhou rukou mi sevře čelist a mně se při pomyslení, že by mi mohl zlomit vaz, roztřesou rty.

„Co-co to děláš?“

Předkloní se, takže má ústa jen pár centimetrů od mých, a zavří: „Zničím tě.“

Ta slova zpečetí můj osud.

## Kapitola 2

*O dva roky později.*

TŘETÍ ROK. POSLEDNÍ ROK PŘED CAMBRIDGE.

Mohla bych ho celý nějak přeskočit a stejně se na tu školu dostat? Podle povinného systému známkování to možné není.

Náš mini cooper odbočí na školní parkoviště tak rychle, až gumy zapískají na protest.

Zalapám po dechu. „Kim!“

Vesele se na mě zazubí, jako by právě málem nenajela do sloupu. „Co je? Silver málem dostala tenhle flek a já už tě mrše nedovolím, aby mě pořád týrala.“

Rty se mi roztáhnou do úsměvu. Jsem hrdá na to, jak moc se přes léto změnila. Jela na tábor zaměřený na osobní rozvoj a vrátila se jako tahle sebevědomá a usměvavá holka.

Kéž bych se i já dokázala tak úspěšně zbavit svého vnitřního zmatku.

Zahledí se na sebe ve zpětném zrcátku. „Jak vypadám?“

To je další změna po Kimině táboře. Shodila víc než deset kilo a vrátila se s výstavním tělem. Dokonce i ve tváři zhubla, takže má náhle svůdně ostré lící kosti. Skoro se mi až stýská po jejích baculatých tvářích. S mátově zelenými vlasy vypadá jako víla. Sukni si vzala krátkou, příliš krátkou. Stačil by poryv větru a viděli byste jí kalhotky.

Rozepnu si bezpečnostní pás. „Vždycky jsi byla krásná, Kim.“

„Jen pro tebe, Ellie.“ Protočí panenky. „A pro tátu, ale vy dva se nepočítáte.“

„Hej,“ zamračím se. „To se neříká.“

Vyplázne na mě jazyk. Sytě zelené oči jí jiskří odhodláním. „Dneska všem těm sráčům ukážu, co ve mně je. Budu chodit s hlavou vztyčenou stejně jako ty.“

Neubráním se malému rozpačitému úsměvu. Kim si myslí, že jsem odvážná, ale nezná celou pravdu.

Silver nám zabuší na okénko a rozšíří nosní dírky. „Ty tlustá krávo!“

Její dvě kamarádky ji následují, jako by byla jejich kvočna. Všechny funí jako lokomotivy, ale pochybuju, že to má něco společného s počasím.

Silver Queensová je ztělesněným klišé kruté holky. Blond. Vysoká. Štíhlá. Její matka je poslankyní. Její otec ministrem. Také patří mezi nejlepší studenty školy. Tedy, mezi nejlepšími deset procent.

Má všechno a dává si záležet na tom, aby to všichni na Royal Elite School věděli.

Kim stáhne okénko, zazubí se na Silver a mávne jí pod nosem prostředníčkem. „Jdi se bodnout, krávo.“

Silver a jejím přísluhovačkám klesne čelist tak prudce, až ztratí řeč.

Ani já nemám slov.

Moje nejlepší kamarádka lidem nenadává a už vůbec jim neukazuje prostředníčky – aspoň ne těm, kteří ji šikanují.

Kim se nezměnila jen navenek. Kdepak. Celý svět by potřeboval takové cvičení v sebedůvěře, jaké dostala ona.

„Pojďme, Elle.“ Kim otevře dveře a odstrčí zaražené dívky od auta.

Vezmu si svoji tašku a také vystoupím. Hlavu držím vzhůru a shlížím na Silver pěkně svrchu.

„Na co civíš, Ledovko?“ zavrčí Silver.

Samozřejmě.

Oblíbená přezdívka na RESu.

Ale nemůže za to ta disneyovka. Ne.

Hned první den, kdy jsem vstoupila na RES, jsem dostala nálepku vyvrhelky.

Kim a já jsme se staly terčem všech hloupých vtípků o tlustoškách a šprtkách. Ale zatímco Kim – ta stará Kim – se skrývala na zahradě za školou, dokud všichni nedošli do učeben, já kráčela chodbou s hlavou hrdě vztyčenou.

Teta a strýc mě naučili, že po sobě nemám nechat šlapat. Hleděla jsem si svého, ale nikomu jsem nedovolila, aby se dotkl mé důstojnosti.

Zřejmě se přitom tvářím jako ledová královna. Od toho ta přezdívká.

„Ne, promiň.“ Udržím neutrální výraz, zatímco hledím do Silveřiných zlovolných očí. „Nejsi dost důležitá na to, abych civěla zrovna na tebe.“

Zavěším se do Kim a společně vkročíme do obrovských dveří školy. Deset věží vypadá strašidelně, jako z nějakého hororu, ne jako součást majestátní architektury.

Ale na druhou stranu, pro mě je RES horor už od prvního dne.

Ruce se mi zpotí a celá se napnu, jako bych vyrážela do bitvy.

Kim se usměje, ale je to nucené a nos jí nervózně cuká.

„Zvládneme to,“ řeknu spíš sobě než jí.

Poslední rok v tomhle pekle.

Poslední rok před Cambridge.

Kimina hlava poskakuje nahoru a dolů, takže se jí houpají i mátově zbarvené prameny.

„Jestli umřeme,“ žertuju, „chci, aby to bylo jako vystřižené z shakespearovské hry. Z tragédie.“

Zasměje se, zní to přiškrceně. „Pro tvou lásku k tobě!“

Rozesmějeme se, zatímco míříme k rozlehlé hlavní chodbě.



Zlatý znak školy, štít-lev-koruna, zdobí vstup do chodby a nástěnku s oznámeními.

Jakmile projdeme předsíní na chodbu zaplněnou ostatními studenty, začne skutečná noční můra.

„Hej, Ledovko. Zmrazila jsi tohle léto nějaké pláže?“

„Kde máš tu tlustou kámošku?“

„Láduje si těhotenskej pupek cukrem?“

Kim mi sevře paži pevněji. Nemůžu uvěřit, že ji ani nepoznali.

Abych řekla pravdu, i já se na ni po tom letním táboře musela podívat dvakrát, abych se přesvědčila, že je to ona.

„Pořád polykáš ptáky, učitelská děvko?“

Zkousnu si dolní ret, abych zastavila vlnu vzteku. Kvůli tomuhle klepu bych nejradši někoho praštila.

Před dvěma lety, když už celá třída odešla z učebny biologie, mi spadlo na zem pero. Klekla jsem si, abych ho zvedla, ale vlasy se mi zamotaly do stolu – klišé, já vím. Pan Silvester, učitel biologie, mi pomohl vlasy uvolnit.

Jeden z místních kreténů ten okamžik zřejmě zahlédl a roznesl klepy, že jsem našemu učiteli biologie kouřila ptáka, než mě přímo v učebně ošukal. Těsně před zkouškou – kterou jsem zvládla na plný počet bodů.

Od té doby mě označovali za učitelskou děvku.

Kdykoliv dostanu plný počet bodů, znamená to, že jsem souložila s učitelem.

Na druhou stranu nikdo nemluví o tom, jak se Levi King, nejstarší z Kingů, vyspal s učitelkou. Doopravdy. Sám ředitel je přistihl při činu.

Ne. Jemu všechno projde. Učitelku vyhodili ze školy a musela v podstatě utéct ze země.

Jo, a jeho ochránce, mocný Jonathan King, výkonný ředitel King Enterprises, z RESu vymámil oficiální omluvu.

Levi King z toho vyvázl bez úhony. Vlastně je teď ještě oblíbenější, milovanější a uctívanější.

Proč? Protože se jmenuje King.

A Kingové mají větší moc než opravdová královna téhle země.

Mají Leviho Kinga za hrdinu kvůli tomu, že ošukal učitelku.

Mě označují za učitelskou děvku kvůli nepodloženým klepům.

Kim mě drží ve smrtícím stisku, i když se stále snaží zůstat odvážná.

Já jsem na tyhle kecy a nadávky na chodbách zvyklá. Kim ne. Chtěla bych ji před všemi těmi kretěny ochránit.

*Nejdřív ochraň sebe, Elso.*

Snažíme se si jich nevšímat a povídáme si o mém víkendovém běžeckém závodu nebo o zahájení Premier League.

Když konečně dojdeme do naší třídy, společně vypustíme zadržovaný dech.

Ti pitomci by si teď měli držet odstup, když jsou učitelé na dohled. Ale ti nejhorší umí šikanovat nenápadně, učitelům přímo před nosem.

RES je prestižní, nóbl škola, takže studenti musejí udržovat jisté dekorum.

Bohatí jsou děsivější než jakýkoliv obyčejný zločinec.

Mají dost peněz a vlivu, aby mohli cokoliv obrátit ve svůj prospěch. Nikdy je neoznačí za zločince. Kdepak. Označují je za elitu.

Kim se v učebně po dvou krocích náhle zastaví a já jí vrazím do strnulých zad.

Hlasitě dýchá.

I mně se zrychlí dech a chloupky v zátylku se mi poplašeně postaví.

Už od prvního dne ve škole mám všechny smysly nepochopitelně naladěné na jeho přítomnost a nemůžu se toho zbavit.

Každá buňka v mém těle se chystá na tu nevyhnutelnou konfrontaci.

Na to bouřlivé střetnutí.

Několikrát se zhluboka nadechnu a pak si začnu opakovat svou obvyklou mantru.

*Jsem milovaná. Teta, strýc a Kim mě mají rádi. Nenechám se zlomit. Dnes ne.*

Musím si ta fakta připomínat, abych zůstala silná a nedovolila mu dostat se mi pod kůži.

Až tak hluboko jsem kvůli tomu ďáblu klesla.

Můj pohled se konečně zatoulá dopředu a následuje ten Kimin. Xander Knight. Cole Nash. Ronan Astor. Aiden King.

Čtyři jezdcí RESu. Tento titul si vysloužili díky své působivé spolupráci ve fotbalovém týmu.

Já jim radši říkám čtyři kokoti.

A všichni stojí přímo v naší učebně.

Není divu, že Kim ztuhla. Sotva jsme unikaly jejich hněvu, když jsme s nimi nebyly ve stejné třídě.

Budeme celý rok muset dýchat stejný vzduch jako oni. A ne ledajaký rok, poslední rok.

Možná si budu muset s tetou a strýcem promluvit o svých plánech na Cambridge.

Jakou Cambridge?

Čtyři kokoti se smějí a žertují. Xander hodí míč na Ronana a ten ho se zafuněním chytí.

Cole, nový kapitán fotbalového týmu poté, co Levi King vloni odpromoval, drží v ruce knihu a tiše se těm dvěma směje.

Pohled se mi stočí k hlavnímu ďáblu.

Vládcí pekla.

Černému králi.

Čekali byste, že mi ho léto vymaže z povědomí a nočních můr.

Nestalo se.

Aiden je z nich jediný, kdo sedí. Nohy má natažené, kotníky přehozené přes sebe. Prsty má propletené na břicho, takže vypadá jako opravdový král.

Vládce na svém trůnu.

Đábel ve svém pekle.

Přes léto jsem ho naštěstí neviděla, ale zmohutněl – nepochybně díky fotbalovému táboru. Sako uniformy se mu napíná přes vypracovaná ramena. Tmavě modré kalhoty mu obepínají svalnatá stehna a zdá se mi, že má i delší nohy. Jsem si jistá, že trenér bude na svého hvězdného náfuku hrdý.

Tmavé vlasy má napůl rozčuchané a napůl ulíznuté. V matném světle učebny jeho tmavě šedé oči vypadají černě. Stejně jako všechno ostatní na něm.

Černá mysl.

Černé srdce.

Černá duše.

Měla jsem Kim ten den, kdy mi řekla, že tihle převítí vlastní celou školu, poslechnout. Jejich rodiče jsou největší akcionáři. Všichni na RESu, včetně některých učitelů, před nimi padají na kolena.

Jsou to samí synové ministrů nebo lordů.

Všichni kromě Aidena.

Jeho otec ty ministry i zbytek britských politiků vlastní.

Jonathan King vede nejúspěšnější konglomerát nejen v této zemi, ale na celém světě. Když nějakého politika sponzoruje, je jisté, že vyhraje.

Když někoho srazí k zemi, ten člověk tutově zmizí a už se nikdy nevrátí.

To je jediný důvod, proč jsem tu šikanu nenahlásila ani se o ní nezmínila tetě ani strýcovi.

Quinn Engineering je malá ryba a jejich smlouva s dceřinou společností King Enterprises je hlavním důvodem, proč vzkvétá. Zdrtilo by je, kdyby o svou konexi přišli.

Nemám ani ponětí, co by Aiden udělal, kdybych mu začala dělat potíže. Přece jen je to dědic království svého otce.

Teta a strýc mě před deseti lety zachránili a já bych raději umřela, než abych jim jakkoliv ublížila.

Ronan si nás všimne jako první. Je to klasický puberták s neupravenými hnědými vlasy a hnědýma očima. Celý jeho život se točí kolem večírků a snahy dostat holky ze školy do postele. Kim a já jsme asi jediné dvě pohybující se věci v sukních, které ještě neošukal. Možná právě proto si významně olízne rty, když si nás měří od hlavy až k patě. Pak se náhle zarazí a strčí do Xandera.

Ten se zastaví uprostřed hodů na Colea a ztuhne. Doslova. Jeho pohodářský úsměv povadne, dolíčky ve tvářích se vytratí a jeho chování se změní.

Šokoval ho Kimin nový vzhled.

Dostala tě, debile.

Aidenovy oči spočívají na mně. Jeho vražedná energie se vznáší ve vzduchu, nemusím se na něj ani podívat.

Xander s pohrdáním zírá na Kim. „Cos to udělala, Berly?“

Kim se roztřeše ruka. Tenhle kluk jí dělá ze života peklo, stejně jako Aiden mně. Jediný rozdíl je v tom, že on ji šikanuje už od předchozí školy. Kim o tom nemluví, ale vzhledem k tomu, že ty sráče zná celý život, předpokládám, že to začalo ještě dřív.

„Nevšímej si ho,“ nakloním se k ní, aby mě nikdo jiný neslyšel. „Baví je tvoje reakce. Nedávej na sobě nic znát.“

„Myslíš si, že teď seš celá krásná?“ Přijde k ní se sotva skrývanou hrozbou.

Kim se zaboří do mého ramene a skousne si spodní ret. Přes její odhodlání být odvážná jí to nemůžu mít za zlé.

Xander vám nažene strach, protože má stupidní fotbalovou postavu a vliv ministerského syna.

Krom toho ji zesměšňuje před třídou plnou dětí, které ji vždycky nenáviděly.

„Když jsi jednou nikdo, už nikdy se to nezmění, *Kimberly*.“ Její jméno zavrčí.

Spodní ret se jí rozechvěje, což znamená, že se každou chvílí rozbřečí. Ten sráč ji vždycky rozbřečí.

„Xandere, prosím,“ zašeptá.

Fotbalista práskne rukou do zdi a Kim sebou trhne. „Nevyslovuj moje zasraný jméno.“

„To stačí.“ Upřu na něj tvrdý pohled.

„Neplet se do toho, Ledovko.“ Mluví na mě, ale veškerou pozornost upírá na Kim a její skloněnou hlavu.

Už se ji chystám stáhnout na židli, když do dveří vrazí Silver a v ruce nese kelímek s kávou. Její přísluhovačky ji následují, pohazují vlasy a všeobecně se naparují.

Super. Silver mi vrazí do ramene a vylije celou svoji kávu na Kiminu uniformu.

Zalapám po dechu, když se karamelová káva vsákne do bílé košile, do saka, a dokonce i do sukně.

Kim zavře oči a po tváři jí sklouzne slza.

Zbytek třídy se ušklíbá.

„Co si kurva myslíš, že děláš, Silver?“ Už se na ni chci vrhnout, ale Kim mi zaboří nehty do paže a zastaví mě na místě.

„Ups.“ Silver zvedne prázdný kelímek. „Běž se převléknout, Berly. A zahod při tom tu sukni pro kurvy. Máš na ni moc tlustý boky.“

Její přísluhovačky se zachichotají a připojí se k nim i celá třída.

Všichni kromě mě a čtyř jezdců.

Upřu pohled na Aideny. Točí si míčem na prstě, ale probíhající scénu nesleduje.

Sleduje mě.

Navzdory svému odhodlání nenechat se zatáhnout do jeho her mu upřený pohled opětují.

Na okamžik se mi zdá, jako bychom byli ve třídě jen my dva.

On je obklopený svými vražednými démony a já kypím kvůli tomu, co jeho poskoci dělají.

Od okamžiku, kdy před celou školou prohlásil, že mě zničí, jsem se stala vyvrhelem RESu.

Nemusí hnout ani prstem. Jen si sedí na trůně jako král a dívá se, co jeho poddaní dělají.

Šikanování a klepy o tom, že jsem se kvůli známám vyspala s profesory, mě nikdy nerozhodily, protože vím, kdo jsem.

Vím, jak mě tetá se strýcem vychovali.

Každý den je pro mě bitvou ve válce, kterou rozpoutal Aiden.

Někdy jsem slabá a schovávám se v knihovně nebo sama pláču na záchodě.

Před ním jsem však slabost nikdy neukázala.

Neudělala jsem to, protože jsem si jistá, že by se v tom vyžíval.

Obvykle jen někde uvolněně sedí a se zájmem sleduje, jak mi jeho přísluhovači dělají ze života peklo.

V jeho výrazu však nic uvolněného není. Přísahám, že kdyby démoni mohli vylézat někomu z očí, byl by jimi celý obklopený.

Když Aiden hraje fotbal nebo když probíhá výuka, je to hotový zlatý chlapec. Vynikající známky. Nejlepší střelec Elites.

Nakažlivý úsměv.

Ale přede mnou?

Přede mnou je Aiden King temný zmrld.

Vždycky se na mě dívá s vražedným pohledem, jako by ho už jen moje existence urážela. Jako bych byla důvodem všech nekonečných válek a hladomorů ve světě.

Ten hajzl mi zničil nový začátek na téhle škole.

Můj sen.

Můj nepopsaný list.

*Nenávidím ho.*

Kim mě pustí a vyběhne z učebny. Xander se dlouhými kroky vydá za ní.

Pokusím se je následovat, ale Silver mi se svým umělým úsměvem zastoupí cestu. „Nepotřebuje služebnou, Ledovko.“

„Uhni mi z cesty,“ procedím mezi zuby. Když se nepohne, strčím do ní a pak přes rameno prohodím: „A jestli musíš někoho srážet, aby ses cítila líp, tak je mi tě líto.“

Nečekám na odpověď, rozběhnu se chodbou.

Mírím na zahradu vzadu, kde se Kim obvykle skrývá – nebo kde nachází mír, jak tomu říká ona.

Po minutovém sprintu se mi prudce rozbuší srdce a začne tlouct nepravidelně.

Zastavím se na rohu třetí věže, abych popadla dech. Dlaň si tisknu k srdci a nad obočím mi vyraší pot.

Nádech. Výdech.

Nádech. Výdech.

Dovnitř.

Ven.

Nehty si zabodnu do hrudi kolem loga RESu, vyjdu z budovy a zamířím na zadní zahradu.

S každým krokem po zastřižené trávě cítím na hrudi drtivý tlak. I dech už mám přerývaný.

Hluboko v srdci mě bodne osten paniky. Ruce mi mravenčí a zaplaví mě podvědomé nutkání si je vydrhnout do čista.

Nedokážu myslet na nic jiného než na to, že mám špinavé ruce. Musím si je vydrhnout.

Bolest na hrudi je jako malinké jehličky, které mě neúnavně bodají do srdce, přestože jdu tak pomalu, jak to jen jde.



Nemůže se mi vrátit srdeční vada.

Prostě *nemůže*.

Po operaci pro mě nebylo snadné vrátit se k běhání. Musela jsem podstoupit spartánskou rehabilitaci a úplnou změnu životního stylu.

Ty noční můry se nesmí vrátit.

*Musím* běhat.

Jestli se běháním nezabavím přebytečné energie a stresu, zblázním se.

V malé chatce na okraji zahrady se objeví siluety Kim a Xandera. Ona brečí a křičí, ale nejsem dost blízko, abych jí rozuměla.

A navíc mi v uších hučí tak hlasitě, že skoro neslyším ani vlastní dech. Tohle je zlé.

Dvakrát mrknu, nadechnu se nosem a vydechnu ústy.

Xander strčí do Kim a přišpendlí ji k okraji chatky. Kim zády narazí do dřevěného sloupu a oči se jí rozšíří.

Možná je to tím, že jsem dezorientovaná.

Nebo tohle možná byla poslední kapka a pohár mé trpělivosti přetekl.

Nebo toho možná už prostě mám dost.

Už mám po krk těch sráčů, kteří mně i Kim ničí život.

Vytáhnu mobil a začnu nahrávat video. Xander ji chytí za boky a přitáhne si ji k sobě. Sice bych mu nejradši uřízla ptáka za to, že na mou nejlepší kamarádku vztáhl ruku, ale vím, že by mi to nic dobrého nepřineslo. Ale to video něco přinese.

Už si představuju hluboký pád Xandera Knighta. Buď nechá Kim na pokoji, nebo ho budu vydírat přes sexuální obtěžování. Jeho otec možná ovládá RES, ale tisk ovládat nemůže.

Budou slintat nad tím, jak je ministrův syn ve skutečnosti zvrhlý a arogantní.

Mám chuť zruinovat mu budoucnost stejně, jako on ničí život jí.

Když natočím dost toho, jak ji trýzní, zastavím nahrávání  
a vítězoslavně se usměju. I mé srdeční potíže se vytratí.

Rozejdu se k chatce, abych Xandera zastavila.

Cestu mi zastoupí stín.

Když vzhlednu a spatřím svou noční můru, dech se mi zadrhne  
v hrdle.

## Kapitola 3

AIDEN MĚ NENÁVIDÍ.

Hnusím se mu.

Dovedu si představit, jak si vzadu v mysli přehrává mou smrt.

Proč?

To nevím a nikdy jsem nad tím nepřemýšlela.

Mám totiž jedno pravidlo: nikdy se nesnaž pochopit ty, kteří tě šikanují.

Jsou to arogantní zmrdi, kteří využívají svou moc, aby ponižovali ostatní. Čemu bych na nich měla rozumět?

Když se však dívám do Aidenových decimujících očí, všechny dřívější myšlenky se příkrčí za mým roztřeseným nemocným srdcem.

Děsí mě.

Říkejte tomu instinkt nebo intuice, ale za tím pohodářským úsměvem a zevnějškem fotbalové hvězdy cítá něco hrozivého.

„Co jsi to zrovna udělala?“ Jeho hlas je klidný, tichý a mírně zastřený.

Někomu cizímu by připadal přívětivý, ale já vím, že je to jen jedna z jeho masek.

Je to hlas ďábla, který láká své oběti.

Pozvednu bradu, přestože se mi ruka, jíž svírám mobil, třese. „Nevím, o čem mluvíš.“

Natáhne přede mě ruku s dlaní obrácenou vzhůru. „Dej mi ho.“

Pokusím se ho obejít. Aidan ukročí stranou. Je pitomě vysoký. Pitomě široký. Pitomě všechno.

Nevidím přes něj na Kim a Xandera.

Ale ještě neskončil.

Aiden vstoupí do mého osobního prostoru. Je tak blízko, že vidím i tu malou pihu v koutku jeho pravého oka.

Instinktivně o krok ustoupím pokaždé, když on přistoupí blíž. Vyschne mi v ústech a hrozně nenávidím, jak se před jeho útokem krčím.

Je prostě zatraceně moc vysoký a ve tváři má nečitelnou masku. Z Aideny nikdy nevidíte nic jiného než to, co sám chce okolnímu světu odhalit. Kromě toho v něm není... nic.

Temné tajemství.

Hluboká díra.

Nekonečná propast.

Zády narazím do stromu a trhnu sebou. Když se pokusím projít kolem něj, napřáhne paži a udeří do stromu vedle mojí hlavy.

Jsem uvězněná, stejně jako ten první zasraný den, kdy jsem ho potkala.

Od té doby se ke mně Aiden nikdy tolik nepřiblížil. Přece jen je to „Král“. Bohatě mu stačí vydat dekret a celé království se mu pokloní. Na špinavou práci má své lidi – i na šikanu.

Stále ještě voní sprchovým gelem a něčím, co patří jen jemu. Je zvláštní, jak vám některé detaily ulpí v paměti.

Znovu natáhne ruku. „Dej mi to, Ledovko.“

*Ledovko.*

Pro něj jsem jenom ta přezdívka. Je to jen další druh šikany a zastrašování.

Já jsem se ale rozhodla, že už nebudu obětí Aidenovy nespravedlivé války. Už mě unavuje být tou, která vždycky jako první odvrátí oči a uteče opačným směrem.

*Měly bychom jim to vrátit.*

V hlavě se mi přehrávají Kimina slova.

Kdyby to bylo mé staré já, udělala bych všechno pro to, abych se střetnutí s Aidenem vyhnula, držela bych se od něj co nejdál.

Vždycky jsem své duchy skrývala mezi nemocným srdcem a hrudním košem, ale on se bude muset naučit, že se kolem jeho pitomého příjmení netočí celý svět.

Založím si ruce na hrudi a vystrčím bradu. „Ne.“

Přimhouří levé oko. „Kdo si myslíš, že jsi, Ledovko?“

„Jen člověk, který si zaslouží, aby ho nechali žít v míru.“

Nakloní hlavu na stranu a sleduje mě svýma démonickými očima. „Ne všichni lidé žijí v míru. Proč bys měla ty?“

„To ksakru myslíš vážně?“

„Dej mi ten mobil. A nebudu to opakovat.“

„Ne.“ Napodobím jeho tón. „A nebudu to opakovat.“

Pak udělá něco nečekaného.

Něco, co mě naprosto zaskočí.

Ovine mi prsty kolem zápěstí ruky, v níž svírám mobil.

V břiše se mi něco podivným způsobem bolestně zkroutí.

Aiden se mě *nikdy* nedotýká.

Naposledy to udělal před dvěma lety, kdy mě chytil pod krkem.

Jeho dotek je stále... stejný.

Mozolnatý. Drsný. Dusivý.

Neškrť mě jako posledně, ale stejně vzduch kolem mě zapraská a pak přestane existovat.

Natáhne se pro můj telefon, ale já se stihnu vzpamatovat dřív, než mi ho vytrhne z ruky.

Pár vteřin zápolíme. Tedy spíš, já se ho snažím zablokovat a on je jako býk, který se žene za rudou látkou.

Nezastavitelný, vražedný býk.

S funěním si mobil přitisknu k hrudi.

Aiden ani nezaváhá a vrhne se po něm.

Proč jsem si sakra myslela, že ten sráč bude ctít nějaké hranice?